

Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 18 juli 2013 (begäran om förhandsavgörande från Tribunal de première instance de Bruxelles — Belgien) — Eurofit SA mot Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Mål C-99/12) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Jordbruk — Gemensam organisation av marknaden — Förordning (EEG) nr 3665/87 — Exportbidrag — Omdirigering av varor avsedda för export — Exportörens ersättningsskyldighet — De behöriga myndigheterna har inte lämnat upplysningar om avtalspartens pålitlighet, trots att denne var misstänkt för bedrägeri — Force majeure — Föreligger inte)

(2013/C 260/20)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal de première instance de Bruxelles

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Eurofit SA

Motpart: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Tribunal de première instance de Bruxelles — Tolkning av bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 351, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 216) — Skyldighet att genom exportören återbetala bidrag som erhållits i fall där varorna omdirigerats — Huruvida den omständigheten att de behöriga myndigheterna har avhållit sig från att lämna upplysningar som begärts eller har tillhandahållit en exportör felaktiga upplysningar kan anses utgöra force majeure

Domslut

Att de behöriga tullmyndigheterna avstått från att informera exportören om att det förelåg risk för bedrägeri från exportörens avtalsparts sida utgör inte force majeure i den mening som avses i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2945/94 av den 2 december 1994, särskilt artikel 11.1 tredje stycket första strecksatsen. Det kan dock utgöra ett undantagsfall i den mening som avses i artikel 11.1 tredje stycket andra strecksatsen i förordning nr 3665/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2945/94 men kan inte frita exportören från dennes skyldighet att återbetala de exportbidrag som uppburits rättsstridigt utan endast från att betala straffavgifter enligt nämnda artikel 11.

⁽¹⁾ EUT C 138, 12.5.2012.

Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 18 juli 2013 (begäran om förhandsavgörande från Administrativen sad Plovdiv — Bulgarien) — AES-3C Maritza East 1 EOOD mot Direktor na Direktsia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto" pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Mål C-124/12) ⁽¹⁾

(Mervärdesskatt — Direktiv 2006/112/EG — Artiklarna 168 a och 176 — Avdragsrätt — Utgifter för förvärv av varor och tjänster avsedda för personal — Personal vilken tillhandahålls den beskattningsbara person som gör avdragsrätten gällande, men är anställd hos en annan beskattningsbar person)

(2013/C 260/21)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Administrativen sad Plovdiv

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: AES-3C Maritza East 1 EOOD

Motpart: Direktor na Direktsia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto" pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Administrativen sad Plovdiv — Tolkning av artiklarna 168 a och 176 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1) — Tillämpningsområden — Begränsning av rätten att dra av ingående mervärdesskatt — Bolag som saknar egen personal, men som hyr in arbetstagare på heltid enligt ett avtal om tillhandahållande av personal som är anställda hos ett annat bolag — Bolaget nekas rätt att dra av ingående mervärdesskatt som hänför sig till förvärv av transporttjänster, arbetskläder, skyddsutrustning och utgifter för tjänsteresor med motiveringen att tjänsterna vederlagsfritt tillhandahålls fysiska personer som arbetar för bolaget utan att vara anställda av detsamma

Domslut

1. Artiklarna 168 a och 176 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ska tolkas så, att de utgör hinder mot en nationell lagstiftning enligt vilken en beskattningsbar person, som har utgifter för transporttjänster, arbetskläder, skyddsutrustning och tjänsteresor för de personer som arbetar för denna beskattningsbara person, inte har rätt att dra av ingående mervärdesskatt som är hänförlig till dessa utgifter, eftersom dessa personer tillhandahålls nämnda beskattningsbara person av en annan enhet och därför inte, i den mening

som avses i denna lagstiftning, kan betraktas som den beskattningsbara personens anställda, trots att de ifrågavarande utgifterna kan anses ha ett direkt och omedelbart samband med de allmänna omkostnaderna för den beskattningsbara personens samlade ekonomiska verksamhet.

2. Artikel 176 andra stycket i direktiv 2006/ska tolkas så, att den utgör hinder mot att en stat, vid tidpunkten för anslutningen till Europeiska unionen, inför en begränsning i avdragsrätten genom en nationell lagbestämmelse som gör undantag för avdragsrätten beträffande varor eller tjänster som är avsedda att levereras eller tillhandahållas vederlagsfritt, eller som är avsedda för andra ändamål än den beskattningsbara personens ekonomiska verksamhet, trots att ett sådant undantag saknades i den lag som var i kraft före anslutningen.

Det ankommer på den nationella domstolen att, i den utsträckning det är möjligt, tolka de i det nationella målet aktuella nationella bestämmelserna i enlighet med unionsrätten. Om en sådan tolkning visar sig vara omöjlig, är den nationella domstolen skyldig att inte tillämpa dessa bestämmelser på grund av att de strider mot artikel 176 andra stycket i direktiv 2006/112.

⁽¹⁾ EUT C 151, 26.5.2012.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 18 juli 2013 (begäran om förhandsavgörande från Consiglio di Stato — Italien) — Consiglio Nazionale dei Geologi mot Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato et Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mot Consiglio Nazionale dei Geologi

(Mål C-136/12) ⁽¹⁾

(Artikel 267 tredje stycket FEUF — Omfattningen av skyldigheten för domstolar som dömer i sista instans att begära förhandsavgörande — Artikel 101 FEUF — Etisk kod för en yrkesorganisation som förbjuder tillämpning av arvdestaxor som inte motsvarar yrkets värdighet)

(2013/C 260/22)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Consiglio Nazionale dei Geologi, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Motpart: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Consiglio Nazionale dei Geologi

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Consiglio di Stato — Tolkning av artikel 267.3 FEUF — Räckvidden av skyldigheten för domstolar som dömer i sista instans att begära förhandsavgörande — Begreppet "allvarligt och uppenbart åsidosättande av unionsrätten" — Förbud för en nationell domstol, enligt en medlemsstat processuella principer och bestämmelser, att begära förhandsavgörande från EU-domstolen avseende frågor som en part har formulerat och som uppenbart inte kan prövas och att ex officio omformulera nämnda frågor — Tolkning av artikel 101 TFUE, av rådets förordning (EEG) nr 2137/85 av den 25 juli 1985 om inrättandet av en Europeisk ekonomisk intressegruppering (EEIG) (EGT L 199, s. 1), av direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, s. 22) och av rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, s. 36) — Etisk kod för en yrkesorganisation som förbjuder tillämpning av arvdestaxor som inte motsvarar yrkets anseende ("decoro e dignità professionale") eller som inte avspeglar kvantiteten och kvaliteten av de tjänster som tillhandahållits — Fråga om tillämpligheten av nationella konkurrensrättsliga bestämmelser som är strängare än unionsbestämmelserna på konkurrensområdet

Domslut

1. Artikel 267 tredje stycket FEUF ska tolkas så, att det uteslutande ankommer på den hänskjutande domstolen att bestämma vilka frågor avseende tolkningen av unionsrätten som är relevanta för att avgöra det nationella målet och att formulera dessa frågor. Nationella bestämmelser som skulle undergräva denna behörighet ska inte tillämpas.
2. Regler likt dem som föreskrivs i den etiska koden beträffande utövande av geologyrket i Italien, vilken godkändes av Consiglio nazionale dei geologi den 19 december 2006 och senast ändrades den 24 mars 2010, enligt vilka geologernas arvode ska fastställas på grundval av kriterier som, förutom tjänstens kvalitet och betydelse, avser yrkets värdighet, utgör ett beslut av en företagssammanslutning i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF som kan ha till resultat att begränsa konkurrensen inom den inre marknaden. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma huruvida ett sådant resultat uppkommer i det nu aktuella fallet. Denna bedömning ska ske mot bakgrund av det allmänna sammanhang för vilket den etiska koden medför verkningar, inklusive med beaktande av hela det nationella regelverket och det nationella geologförbundets praxis vad gäller tillämpningen av den etiska koden. Nämnda domstol ska även mot bakgrund av samtliga relevanta omständigheter som den har kännedom om kontrollera om reglerna i koden — i synnerhet i den mån kriteriet om yrkets värdighet används — kan anses nödvändiga för att genomföra det legitima målet avseende garantier till konsumenterna av geologernas tjänster.

⁽¹⁾ EUT C 151, 26.05.2012.